AT LAST

Els republicans estatunidencs perden bous i esquelles

La imatge desolada de Trump, hores després d'haver perdut les eleccions, tot passejant per les obres del seu imaginari és un dels millors retrats de l'ànima humana. Cap cot, atordit, com qui no sap on és ni qui és... La gran sala de ball en construcció semblava les restes d'un sanatori bombardejat. Sense voler, veies el llac acabat d'inaugurar com una piscina amb un pam d'aigua podrida d'una gran casa abandonada. Eren Trump i la seva obra. Una desfeta. La foto perfecta de la seva vida i la seva persona.

Fins a quin punt ha arribat Trump, que un país capaç d'aguantar i sobreviure a Johnson, Nixon o Reagan, ha tirat la tovallola a mig mandat en favor dels demòcrates? Que Texas, per exemple, hagi deixat d'excitar-se quan mira un fusell i opti per castigar el seu president, resulta tan reconfortant com inimaginable.

Tot i així, després de celebrar com cal els resultats estatunidencs (que acompanyen altres sorpreses positives com el Brasil o Sèrbia), els demòcrates farien bé a treballar seriosament per a regenerar els EUA. Trump ha perdut, però queden dos anys més de Trump; que, de ben segur, es recuperarà del *KO* electoral, seguirà inaugurant guerres, reclamant premis i apoderant-se de les terres que vulgui.

No perdem de vista que molts electors trien la papereta en funció de la seva butxaca. Si Trump decideix vendre Alemanya a la Xina (per què no?) o fer-se president d'Israel (per què no?) i, amb això, aconseguir abaixar el preu de la benzina, seran molts els americans que tornaran a votar-lo. No és precisament l'altura moral el que et pot fer president.

També els demòcrates del món haurien d'aprofitar el cas Trump. No cedir al que sembla la inevitable escalada feixista, tot aixecant una barrera de vots a favor de la convivència. Si aconseguim desterrar del país els insults, les mentides i les grolleries, la dreta no tindrà on anar a pasturar i, sense farratge, es veurà obligada a tornar a les seves casernes d'hivern. Un hivern que, sortosament per a tothom, fins i tot pels seus votants, realment serà una poètica primavera. Com si diguéssim: "*¡Al loro, que no estamos tan mal!*"